

'Ik wil iets om me tegen de sabeltandtiger te beschermen,' zegt Olun. De medicijnman kijkt naar de haas die Olun heeft meegebracht. Hij raapt iets van de grond en geeft het aan de jongen.

'Dit magische voorwerp helpt tegen alles.' De jongen staart naar het brokje witte steen. 'Wat is hier zo magisch aan?' 'Dat ontdek je vanzelf,' zegt de medicijnman. Of niet natuurlijk, denkt hij, en hij grist de haas uit Oluns handen. Niets voor niets.

Gewapend met een speer en goede moed gaat Olun op weg.
Hij zoekt sporen van de afschuwelijke sabeltandtijger,
maar vindt geen pootafdruk, niet eens een geknakte grashalm.

Dan hoort hij iets. Voetstappen lijken hem te volgen. Ze staan stil
als Olun stilstaat, lopen door als hij doorloopt. Is het een echo?
Als hij opnieuw blijft staan en zich omdraait, ziet hij niets.

'Wie loopt er achter me aan?'

'Niemand!'

'Kom tevoorschijn, Uma. Ik herken je stem heus wel!'

Mokkend komt Uma achter een rots vandaan.

'Ga terug naar de stam, Uma. Ik jaag op de sabeltandtijger.'

'Ik wil samen met jou jagen, Olun. Samen hebben we twee keer zoveel kans.'

'Geen denken aan. Dit is mannenwerk.' In zijn eigen oren klinkt dat reuzestoer.

Uma steekt haar tong uit en loopt weg.

Hij is de sterkste, maar ik ben de slimste, denkt ze. Dat merkt hij nog wel.

Olun vindt haar mooi, als een regenboog na onweer.

Maar dat hoeft zij niet te weten.

Waar kan het bloeddorstige roofdier zijn?
Olun kijkt naar alle kanten, maar de natuur is doodstil.
Geen edelhert, holenbeer of buidelrat, nog geen piepjonge spitsmuis.
Het kan niet anders of de dieren zijn op de vlucht.

De gruwelijke vreetzak komt dicht- en dichterbij.